

BRIDGERTON

Naamiaisten kaunotar

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Naamiaisten kaunotar

SUOMENTANUT
SUSANNA HIRVIKORPI

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *An Offer From a Gentleman*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2001.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2001

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Suomenkielinen laitos © Susanna Hirvikorpi ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3544-8

*Cheyennelle
ja frappuccino-kesän muistolle.*

*Ja Paulille,
vaikka hänestä on täysin sopivaa katsella televisiosta
avosydänleikkausta, kun syömme spagettia.*

Vuoden 1815 seurapiirikausi on täydessä vauhdissa, ja vaikka voisi kuvitella, ettei herrasväki muusta pubukaan kuin Wellingtonista ja Waterlooosta, todellisuudessa keskustelunaiheet mukailevat pitkälti viime vuotta, jolloin voiton vei seurapiirien ikuinen lempiaihe – avioliitto.

Debytanttien avioliittohaaveet kohdistuvat jälleen kerran Bridgertonin perheeseen, etenkin Benedictiin, naimattomista veljistä vanhimpaan. Häneltä puuttuu aatelisarvo, mutta miehen komeat kasvot, sokea varsi ja raskas rahamassi näyttävät paikkaavan tuon puutteen yltäkylläisesti. Kynäilijänne on kuullut useammin kuin kerran, kuinka joku määrätietoinen mamma on sanonut tyttärestään: ”Hän nai jonkun herttuan... tai sitten Bridgertonin.”

Herra Bridgerton puolestaan tuntuu suhtautuvan varsin välinpitämättömästi seurapiirientojen nuoriin neitoihin. Hän on läsnä likipitäen kaikissa juhlissa mutta tähyilee vain ovelle ikään kuin odottaisi jotakuta erityistä saapuvaksi.

Kenties...

Sopivaa morsianehdokasta?

LADY WHISTLEDOWNIN SEURAPIIRISANOMAT

12. HEINÄKUUTA 1815

Prologi

Kaikki tiesivät, että Sophie Beckett oli avioton lapsi.

Koko palvelusväki tiesi sen. Mutta he rakastivat pikku Sophieta, olivat rakastaneet häntä aina siitä asti, kun hän saapui Penwood Parkiin kolmevuotiaana, tuo liian suureen päällystakkiin kääritty nyytti, joka oli jätetty oven taakse eräänä sateisena heinäkuun yönä. Ja koska he rakastivat häntä, he teeskentelivät hänen olevan juuri se miksi Penwoodin kuudes jaarli häntä sanoi – jaarlin ystävävainaan orpo tytär. Mitä siitä, että Sophien sammalenvihreät silmät ja vaaleanruskeat hiukset olivat prikulleen samanlaiset kuin jaarlilla. Tai siitä, että hän muistutti kasvoiltaan jaarlin edesmennyttä äitiä tai siitä, että hänen hymynsä oli kuin jäljennös jaarlin sisaren hymystä. Kukaan ei halunnut loukata Sophien tunteita – tai vaarantaa omaa toimeentuloaan – huomauttamalla asiasta.

Jaarli Richard Gunningworth ei puhunut koskaan Sophiesta tai tämän taustasta, mutta hänen täytyi olla perillä siitä, että tyttö oli hänen avioton lapsensa. Kukaan ei tiennyt, mitä oli lukenut kirjeessä, jonka taloudenhoitaja oli kalastanut Sophien taskusta tuona sateisena yösydännä. Jaarli oli viskannut viestin takkaan heti, kun oli saanut sen luettua. Hän oli katsellut, kuinka paperi oli käpristynyt ja kurtistunut liekeissä, ja käskennyt järjestää Sophielle huoneen lastenkamarin lähelle. Siitä lähtien Sophie oli asunut talossa. Jaarli nimitti häntä Sophiaksi, ja Sophie kutsui jaarlia ”herraksi”. He näkivät toisensa muutaman

kerran vuodessa, kun jaarli palasi Lontoosta, mitä ei tapahtunut kovin usein.

Mutta mikä kenties tärkeintä, Sophie tiesi itse olevansa avioton lapsi. Hän ei ollut aivan varma, miten oli saanut sen selville, mutta yhtä kaikki hän tiesi asian ja oli luullakseen tiennyt sen aina. Hän ei muistanut juuri mitään elämästään ennen Penwood Parkiin saapumista, paitsi pitkän matkan, jonka hän oli taittanut vaunuissa Englannin halki, ja pelottavan laihan isoäitinsä, joka yski ja jonka hengitys vinkui. Isoäiti oli sanonut, että Sophie muuttaisi asumaan isänsä luo. Sophien elävin muisto oli se, kuinka hän oli seissyt sateessa oven takana tietäen, että isoäiti püleskeli pensaikossa varmistamassa, että hän pääsisi sisälle.

Jaarli oli tarttunut sormillaan tytön leukaan, kohottanut hänen kasvonsa valoa kohti, ja siinä samassa totuus oli valjennut heille molemmille.

Kaikki tiesivät, että Sophie oli äpärä, eikä kukaan puhunut asiasta. Tämä asiantila sopi kaikille mitä parhaiten.

Siihen asti, kun jaarli päätti mennä naimisiin.

Sophie oli ilahtunut kovasti uutisesta. Taloudenhoitaja oli sanonut, että hovimestari oli sanonut, että jaarlin kamari-palvelija oli sanonut, että jaarli suunnitteli oleskelevansa enemmän Penwood Parkissa nyt kun hänestä tulisi perheellinen mies. Sophie ei varsinaisesti kaivannut jaarlia tämän poissa ollessa – oli vaikea kaivata ihmistä, joka ei kiinnittänyt häneen juurikaan huomiota kotona ollessaan – mutta hän ajatteli, että voisi kyllä kaivata, jos vain oppisi tuntemaan jaarlin paremmin, ja jos he tuntisivat toisensa paremmin, jaarli ei välttämättä matkustaisi niin usein. Sitä paitsi sisäkkö oli sanonut, että taloudenhoitaja oli sanonut, että naapurikartanon hovimestari oli sanonut, että jaarlin sydämen valitulla oli jo ennestään kaksi tytärtä, jotka olivat suurin piirtein Sophien ikäisiä.

Sophie ilahtui, sillä hän oli asuttanut lastenkamaria yksin jo seitsemän vuotta. Häntä ei koskaan kutsuttu kutsuille ja tapahtumiin muiden seudun lasten lailla. Kukaan ei tosin juljennut

haukkua häntä äpäräksi – olisihan se merkinnyt käytännössä samaa kuin nimittää valehtelijaksi jaarlia, joka oli julistanut ottavansa Sophien kasvattityttäreksen eikä ollut palannut aiheeseen sen koommin.

Jaarli ei myöskään nähnyt erityistä vaivaa saadakseen herrasväen hyväksymään Sophien piireihinsä. Siitä seurasi, että kun Sophie oli kymmenen, hänen parhaat ystävänsä olivat palvelijattaria ja lakeijoita, ja taloudenhoitaja ja hovimestari olisivat voineet olla hänen vanhempansa.

Mutta nyt hän saisi oikeita sisaria.

Toki hän tiesi hyvin, ettei voisi kutsua heitä sisarikseen. Hän tiesi, että hänet esiteltäisiin jaarlin kasvattityttärenä Sophia Maria Beckettinä, mutta tytöt *tuntuivat* sisarilta. Vain sillä oli merkitystä.

Niinpä eräänä helmikuun iltapäivänä Sophie seisoి suuressa eteishallissa paikalle kutsutun palvelusväen kanssa. Hän tähyili ikkunasta ja odotti, että jaarlin vaunut kääntyisivät ajotielle kyydissään uusi kreivitär ja tämän kaksi tyttärtä. Niin, ja tietenkin myös jaarli itse.

”Luuletko, että hän pitää minusta?” Sophie kuiskutti rouva Gibbonsille, joka oli kartanon taloudenhoitaja. ”Tarkoitan jaarlin vaimoa.”

”Totta kai hän pitää sinusta, kultaseni”, rouva Gibbons vastasi kuiskaten. Mutta hänen katseensa ei ollut yhtä vakuuttava kuin hänen äänensävyensä. Tuore kreivitär ei välttämättä suhtautuisi suopeasti miehensä aviottoman lapsen läsnäoloon.

”Ja saanko minä opiskella hänen tyttärensä kanssa?”

”Eihän olisi mitään järkeä opettaa teitä erikseen.”

Sophie nyökkäsi mietteliäänä ja alkoi liikehtiä levottomasti nähdessään vaunujen lähestyvän. ”He tulevat!” hän kuiskasi.

Rouva Gibbons taputti hänen päätänsä, mutta Sophie oli jo rynnännyt ikkunaan ja painanut kasvonsa lasia vasten.

Jaarli laskeutui vaunuista ensimmäisenä, ojensi kätensä ja auttoi alas kaksi nuorta tyttöä. He olivat pukeutuneet saman-

lasiin mustiin päällystakkeihin. Toisella oli hiuksissaan vaaleanpunainen silkkinauha, toisella keltainen. Tytöt astuivat sivummalle ja jaarli auttoi vaunuista vielä yhden henkilön.

Sophie pidätti hengitystään odottaessaan uuden kreivittären ilmestyvän esiin. Hän risti hennot kätensä ja henkäisi: ”Voi kunpa...”

Anna hänen rakastaa minua.

Jos kreivitär rakastaisi häntä, ehkä jaarlikin rakastaisi, ja vaikkei jaarli menisi niin pitkälle, että kutsuisi Sophieta tyttärekseen, tämä saattaisi kuitenkin kohdella häntä sellaisena, ja he olisivat oikea perhe.

Sophie näki ikkunasta, kuinka kreivitär laskeutui vaunuista, ja naisen jokainen liike oli niin sulokas ja hienostunut, että hän toi Sophien mieleen kiurun, joka toisinaan loiskutteli puutarhan lintualtaassa. Kaiken lisäksi kreivittären hattua koristi pitkä sulka, joka kimmelsi turkoosina kylmässä talviauringossa.

”Onpa hän kaunis”, Sophie kuiskasi. Hän vilkaisi nopeasti rouva Gibbonsia nähdäkseen tämän reaktion, mutta taloudenhoitaja seisoi selkä suorana ja katse tiukasti eteenpäin suunnattuna odottaen, että jaarli johdattaisi uuden perheensä taloon ja esittelisi palvelusväelle.

Sophie nielaisi, sillä hän ei ollut aivan varma, mihin hänen olisi pitänyt asettua. Kaikilla muilla näytti olevan oma ennalta määrätty paikkansa. Palvelijat seisoivat arvojärjestyksensä mukaisessa rivissä hovimestarista aina alhaisimpaan kyökkipiikkaan asti. Jopa kartanon koirat istuivat siivosti nurkassa metsästyskoirien hoitajan puristaessa tiukasti niiden hihnoja.

Mutta Sophiella ei ollut paikkaa. Jos hän olisi ollut talon oikea tytär, hän olisi odottanut uutta kreivittärtä kotiopettajattarensa vieressä. Jos häntä olisi oikeasti pidetty jaarlin kasvattityttärenä, hän olisi seissyt kutakuinkin samassa paikassa. Mutta neiti Timmons oli vilustunut ja kieltäytyi poistumasta lastenhuoneesta. Kukaan palvelijoista ei uskonut hetkeäkään, että hän oli oikeasti sairas. Vielä edellisiltana hän oli voinut

vallan mainiosti, mutta kukaan ei syyttänyt häntä valehtelemisesta. Olihan Sophie jaarlin äpärä, eikä kukaan halunnut loukata uutta kreivitärtä esittelemällä hänet miehensä aviottomalle lapselle.

Ja kreivittären täytyisi olla sokea, tyhmä tai molempia, jos hän ei huomaisi oitis, että Sophie oli muutakin kuin jaarlin kasvattitytär.

Yhtäkkiä Sophieta alkoi ujostuttaa, ja hän vetäytyi huoneen nurkkaan. Kaksi lakeijaa avasi etuovet kunnioittavin elein. Ensin sisään astuivat tytöt, jotka siirtyivät sivuun jaarlin ilmesytyessä ovelle kreivittären kanssa. Jaarli esitteli kreivittären ja tämän tyttäret hovimestarille, joka puolestaan esitteli heidät palvelusväelle.

Ja Sophie odotti.

Hovimestari esitteli lakeijat, kokin, taloudenhoitajan ja kamariherrat.

Sophie odotti.

Hän esitteli sisäköt, kyökkipiiat ja kyökkipiikojen apulaiset.

Sophie odotti.

Ja lopulta hovimestari, Rumsay nimeltään, esitteli vähäisistä vähäisimmän kyökkipiian apulaisen, tytön nimeltä Dulcie, joka oli palkattu taloon vasta viikkoa aiemmin. Jaarli nyökkäsi ja mutisi kiitoksensa, mutta yhä Sophie odotti tietämättä mitä tehdä.

Niinpä hän yskähti ja astui näkyville hermostunut hymy huulillaan. Hän ei viettänyt juurikaan aikaa jaarlin seurassa, mutta aina kun tämä vieraili Penwood Parkissa, hänet juoksutettiin näytille, ja jaarli soi hänelle muutaman minuutin, kyseli hänen opinnoistaan ja hätisti hänet sitten takaisin lastenkamariin.

Kyllä jaarli varmaan halusi yhä kuulla, miten Sophien opinnot edistyivät, niin naimisissa kuin olikin. Varmasti häntä kiinnosti, että Sophie hallitsi nyt murtolukujen kertolaskun vaikean taidon ja että neiti Timmons oli vastikään julistanut, että hän puhui ranskaa täydellisesti ääntäen.

Mutta jaarli puhui parhaillaan kreivittären tyttärille eikä kuullut yskähdyistä. Sophie selvitti kurkkuaan uudestaan, tällä kertaa kovempaa, ja sanoi: ”Hyvä herra?” Kysymys tuli ulos vin-kaisuna.

Jaarli käännähti. ”Ahaa, Sophia”, hän mutisi. ”En huomannut sinua.”

Sophie säteili. Jaarli ei ollutkaan teeskennellyt välinpitämättömyyttä.

”Ja kukahan tämä mahtaa olla?” kreivitär kysyi ja astui lähemmäksi nähdäkseen paremmin.

”Kasvattityttäreni”, jaarli vastasi. ”Neiti Sophia Beckett.”

Kreivitär keihästi Sophien tutkivalla katseellaan, ja hänen silmänsä kapenivat.

Ja kapenivat.

Ja kapenivat vielä vähäsen.

”Ymmärrän”, hän sanoi.

Ja joka ikinen läsnäolija tiesi heti, mitä hän ymmärsi.

”Rosamund ja Posy, kreivitär sanoi kääntyen tytärtensä puoleen, ”tulkaa mukaani.”

Tytöt siirtyivät heti äitinsä viereen. Sophie rohkeni hymyillä heille. Pienempi tytöistä vastasi hymyyn, mutta vanhempi, jonka hiukset näyttivät kehrätyltä kullalta, otti mallia äidistään, nyrpisti nenäänsä ja katsoi päättäväisesti toiseen suuntaan.

Sophie nielaisi ja hymyili uudestaan ystävälliselle tytölle, mutta tällä kertaa pikkutyttö puri epävarmana huultaan ja loi katseensa lattiaan.

Kreivitär käänsi selkensä Sophielle ja sanoi jaarlille: ”Oletan, että käskit valmistaa huoneet Rosamundille ja Posylle.”

Jaarli nyökkäsi. ”Ne ovat lähellä lastenkamaria. Aivan Sophien huoneen vieressä.”

Syntyi pitkä hiljaisuus, jonka aikana kreivitär tuntui päättävän, että tietyt taistelut eivät sopineet käytäviksi palvelusväen edessä, sillä hän tyytyi sanomaan: ”Haluaisin siirtyä nyt yläkertaan.”

Ja hän poistui niine hyvineen jaarli ja tytöt vanavedessään.

Sophie katseli, kuinka uusi perhe kiipesi portaita. Kun he olivat kadonneet tasanteen toiselle puolen, hän kääntyi rouva Gibbonsin puoleen ja kysyi: ”Pitäisikö minun mennä auttamaan? Voisin näyttää tytöille lastenkamarin.”

Rouva Gibbons pudisti päätään. ”He näyttivät väsyneiltä”, hän valehteli. ”Ovat varmasti nokosten tarpeessa.”

Sophie rypisti otsaansa. Hänelle oli sanottu, että Rosamund oli yhdentoista ja Posy kymmenen. Eivätkö tytöt olleet hiukan liian vanhoja nukkumaan päiväunia?

Rouva Gibbons taputti hänen selkäänsä. ”Entä jos tulet minun mukaani? Kaipaen seuraa, ja kokki sanoi leiponeensa pikkuleipiä. Ne ovat varmaan vielä lämpimiä.”

Sophie nyökkäsi ja poistui eteishallista taloudenhoitajan seurassa. Hän ehtisi tutustua tyttöihin illallakin. Hän esittelisi heille lastenkamarin ja heistä tulisi ystäviä. Eikä aikaakaan, kun he olisivat kuin sisaria.

Sophie hymyili. Olisi suurenmoista saada sisaria.

Kävi kuitenkin niin, ettei Sophie tavannut Rosamundia ja Posya – sen paremmin kuin jaarlia ja kreivitärtä – ennen kuin vasta seuraavana päivänä. Kun Sophie astui lastenkamariin syödäkseen siellä päivällisensä, hän huomasi, että pöytä oli katettu kahdelle neljän sijasta. Neiti Timmons (joka oli ihmeenkaltaisesti toipunut vilustumisestaan) sanoi, että kreivitären mukaan Rosamund ja Posy olivat niin uupuneita matkasta, etteivät söisi ilta-ateriaa.

Tyttöjen piti kuitenkin osallistua kotiopetukseen, ja seuraavana aamuna he saapuivatkin lastenhuoneeseen aivan kreivitären kannoilla. Sophie oli työskennellyt tehtäviensä parissa jo tunnin ja kohotti kiinnostuneena katseensa aritmetiikan-kirjasta. Tällä kertaa hän ei hymyillyt tytöille. Jostain syystä se tuntui viisaimmalta.

”Neiti Timmons”, kreivitär sanoi.

Neiti Timmons niiaa niksautti ja mumisi: ”Arvon lady.”

”Jaarlin mukaan opetat tyttäriäni.”

”Tulen tekemään parhaani, lady.”

Kreivitär nyökkäsi vanhemmalle tyttarelleen, jolla oli kullanväriset hiukset ja ruiskukansiniset silmät. Sophien mielestä tyttö näytti yhtä sievältä kuin posliininukke, jonka jaarli oli lähettänyt hänelle Lontoosta, kun hän oli täyttänyt seitsemän.

”Tämä on Rosamund”, kreivitär sanoi. ”Hän on yhdentoista. Ja tämä”, kreivitär viittasi kohti toista tyttöä, jonka katse oli liimautunut kengänkärkiin, ”on Posy. Hän on kymmenen.”

Sophie katsoi Posya hyvin kiinnostuneena. Toisin kuin äidillä ja sisarella, hänen hiuksensa ja silmänsä olivat hyvin tummat ja poskensa pulleat.

”Sophiekin on kymmenvuotias”, neiti Timmons vastasi.

Kreivittären huulet kiristyivät. ”Haluaisin, että esittelet tytöille taloa ja puutarhaa.”

Neiti Timmons nyökkäsi. ”Luonnollisesti. Sophie, jätä las-kusi. Ehdimme palata aritmetiikan pariin –”

”Vain *minun* tytöilleni”, kreivitär keskeytti, ja hänen äänensä onnistui kuulostaa yhtä aikaa sekä kylmältä että kuumalta. ”Haluaisin puhua Sophien kanssa kahden kesken.”

Sophie nielaisi ja yritti katsoa kreivitärtä silmiin, mutta ei saanut katsettaan kohoamaan leukaa ylemmäksi. Kun neiti Timmons johdatti Rosamundin ja Posyn pois huoneesta, hän nousi seisomaan ja odotti lisäohjeita isänsä tuoreelta vaimolta.

”Tiedän kyllä, mikä sinä olet”, kreivitär sanoi samalla hetkellä, kun ovi kolahti kiinni.

”A-arvon lady?”

”Olet jaarlin äpärä. Älä yritäkään kieltää sitä.”

Sophie vaikenä. Se oli tietenkin totuus, mutta kukaan ei ollut ikinä sanonut sitä ääneen. Saati vasten hänen kasvojaan.

Kreivitär tarttui hänen leukaansa ja puristi ja väänsi, kunnes Sophien oli pakko katsoa häntä silmiin. ”Kuuntele minua”,

kreivitär kähisi uhkaavasti. ”Vaikka asutkin talossa ja istut oppitunneilla tyttärieni kanssa, olet pelkkä äpärä etkä muuksi muutu. Äläkä ikinä, *ikinä* erehdy kuvittelemaan, että olet meidän veroisemme.”

Sophie voihkaisi. Kreivittären kynnet upposivat hänen ihoonsa.

”Aviomieheni tuntee jonkinlaista vääristynyttä velvollisuudentuntoa sinua kohtaan”, kreivitär jatkoi. ”On ihailtavaa, että hän kantaa vastuun virheistään, mutta minua loukkaa, että joudun hyysäämään sinua kodissani ja hän ruokkii, pukee ja kouluttaa sinut kuin olisit hänen oma tyttärensä.”

Mutta Sophie *oli* jaarlin oikea tytär. Ja Penwood Park oli ollut hänen kotinsa paljon kauemman kuin kreivittären.

Kreivitär irrotti äkisti otteensa Sophien leuasta. ”En siedä sinua silmissäni”, hän sähisi. ”Et saa koskaan puhutella minua tai etsiäytää seuraani. Et saa myöskään puhua Rosamundille ja Posylle muulloin kuin oppitunneilla. He ovat nyt talon tyttäriä, eikä heidän kuulu olla tekemisissä sinunlaistesi kanssa. Onko kysyttävää?”

Sophie pudisti päätään.

”Mainiota.”

Niine hyvineen kreivitär pyyhälsi matkoihinsa. Sophie jäi seisomaan huoneeseen sääret vapisten ja leuka väpättäen.

Ja hän itki katkerasti.

Ajan mittaan Sophie sai tietää hiukan enemmän uhanalaisesta asemastaan talossa. Palvelijat olivat aina perillä kaikesta, ja lopulta puheet kantautuivat Sophien korviin.

Kreivitär, jonka nimi oli Araminta, oli vaatinut heti saavuttuaan, että Sophie häädetään talosta. Jaarli oli kieltäytynyt. Aramintan ei suinkaan tarvinnut rakastaa Sophieta, hän oli todennut kylmästi. Eikä edes pitää tästä. Mutta hänen täytyi sietää tyttöä. Jaarli oli hoitanut velvollisuutensa Sophieta kohtaan jo seitsemän vuoden ajan eikä aikonut jättää tehtävää sikseen.

Rosamund ja Posy ottivat mallia Aramintasta ja kohtelivat Sophieta vihamielisesti ja halveksuen, joskaan Posyn sydän ei selvästi ollut yhtä taipuvainen julmuuteen ja ilkitöihin kuin Rosamundin. Rosamundin mielestä mikään ei ollut hauskem-paa kuin nipistää ja väännellä Sophien kädenselän ihoa heti kun neiti Timmonsin silmä vältti. Sophie vaiken i asiasta; tuskinpa neiti Timmons olisi tohtinut torua Rosamundia, joka olisi varmasti kipittänyt Aramintan luo sepittämään valheitaan. Jos joku huomasi, että Sophien kädet olivat aina sinelmillä, kukaan ei sanonut mitään.

Välillä Posy oli ystävällinen, vaikka useimmiten hän vain huokaisi: ”Äitini sanoo, etten saa olla sinulle kiltti.”

Mitä jaarliin tuli, hän ei koskaan puuttunut mihinkään.

Sophien elämä jatkui tätä rataa neljä vuotta, kunnes jaarli kaikkien yllätykseksi takertui rintaansa ruusutarhaan katetussa teepöydässä, päästi korisevan henkäyksen ja lankesi päistikkaa mukulakiville.

Eikä noussut enää koskaan jaloilleen.

Kaikki olivat poissa tolaltaan. Jaarli oli ollut vasta neljänkymmen. Kukapa olisi arvannut, että tämän sydän pettäisi niin nuorella iällä. Kaikkein tyrmistynein oli Araminta, joka oli hääyöstään asti yrittänyt epätoivoisesti saattaa alulle kullarvoisen perillisen.

”Kenties odotankin lasta!” hän julisti viipymättä jaarlin lakimiehille. ”Ei käy laatuun, että arvonimi periytyy jollekin kaukaiselle serkulle. Saatan hyvinkin olla siunatussa tilassa.”

Mutta niin ei ollut, ja kun jaarlin testamentti luettiin kuu-kautta myöhemmin (lakimiehet olivat halunneet antaa kreivit-tärelle kylliksi aikaa selvittää, odottiko hän lasta), Aramintan oli pakko kuunnella sitä seuranaan uusi jaarli, melko hurjas-televainen nuorukainen, joka oli useammin juovuksissa kuin selvin päin.

Testamentti oli suurimmalta osin hyvin tavanomainen. Jaarli jätti rahaa uskollisille palvelijoilleen. Hän huolehti, että

Rosamund, Posy ja jopa Sophie saivat aikoinaan kelpo myötäjäiset.

Sitten lakimies pääsi Aramintaan.

Vaimolleni Araminta Gunningworthille, Penwoodin kreivittärelle, jätän kaksituhatta puntaa vuodessa –

”Niin vähän!” Araminta huusi.

– paitsi jos hän suostuu antamaan kodin kasvattityttärelleni neiti Sophia Maria Beckettille ja pitämään tästä huolta siihen asti, kun tämä täyttää kaksikymmentä vuotta, missä tapauksessa hänen vuositulonsa kolminkertaistuvat kuuteentuhanteen puntaan.

”En halua tyttöä niskoilleni”, Araminta kuiskasi.

”Teidän ei tarvitse ottaa häntä”, lakimies muistutti. ”Te voitte –”

”Elää kituuttaa mitättömällä kahdellatuhannella vuodessa?” Araminta tiuskaisi. ”Tuskinpa vain.”

Lakimies, jonka omat vuositulot olivat huomattavasti vaatimattomammat, vaikenä.

Uusi jaarli, joka oli siemaillut lasistaan koko testamentinlunun ajan, tyytyi kohauttamaan olkiaan.

Araminta nousi seisomaan.

”Mikä on päätöksenne?” lakimies kysyi.

”Otan hänet”, Araminta sanoi hiljaa.

”Haenko tytön ja kerron hänelle?”

Araminta pudisti päätään. ”Kerron hänelle itse.”

Mutta kun hän puhui Sophien kanssa, hän jätti mainitsematta muutamia tärkeitä yksityiskohtia...

Ylhäinen, tavoiteltu poikamies
ja rutiköyhä palvelustyttö.
Voiko rakkaus ylittää säätyraajat?

Benedict Bridgerton on rikas komistus, jolla riittää morsianehdokkaita. Sophie Beckett on äitipuolensa palvelijana raatava orpo. Eräänä yönä kohtalo saattaa heidät yhteen, kun Sophie livahtaa hienoston naamiaisiin. Vuosia myöhemmin Benedict etsii yhä naamiaisissa tapaamaansa salaperäistä naista. Hän ei osaa kuvitella rakastavansa ketään toista. Mutta miksi sitten kaunis palvelustyttö, jonka hän pelastaa pinteestä, vetää häntä selittämättömästi puoleensa? Ja mitä vaihtoehtoja on köyhällä tytöllä, joka rakastuu aatellis-mieheen?

Naamiaisten kaunotar on 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvan romanttisen Bridgerton-sarjan kolmas osa. Kirjoihin perustuva tv-sarja on Netflixin historian katsotuin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3544-8